

Φασουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

— Λοιπὸν δὲν ἔγινε σεισμός, ἔγλυτώσαμε και πάλι,
και τώρα, φίλε Φασουλῆ, ἴστο πρώτό μας τὸ χάλι.
Φ.— Φτηνά τὴν ἔγλυτώσαμε κι' ἐπέρασε ἡ μπόρα.
Π.— Μὰ ἔλα ἴπες μου τίποτα γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα.
Φ.— Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν ἔγινε καταστροφή τοῦ κόσμου
κι' ἐσώθης ὡς ἐκ θαύματος και σὺ κι' ὁ ἑαυτός μου
κι' ἔπαυσαν τὰ μαντεύματα τὰ τόσο φρικαλέα
ἐπῆγα νὰ ὑποδεχθῶ κι' ἐγὼ τὸν βροχιά.
Ἐκεῖ παρῆσα, Περικλῆ, πᾶς αἱ ἀρχαὶ τοῦ κράτους,
ὁ κύριος Πρωθυπουργός με τοὺς ἐκλαμπροτάτους,
οἱ Πρέσβεις τῶν Δυνάμεων μαζί με τὰς συζύγους,
πρὸς τούτοις δὲ κι' ὁ Φεριδὸν με Τούρκους οὐκ ὀλίγους,
τὴν δὲ και Χιμουδόπουλος μετὰ τῶν ἄλλων φίλων
και πλῆθος ἀπὸ τῶσχημον κι' ἀπὸ τῶσχημον φύλον,
και σύμπασα ἡ Σύνοδος και ὁ Μητροπολίτης,
καθὼς κι' ὁ Πηπκαλεξανδρῆς, ἐξάριτος πολίτης,
πρὸς τὸ παρὸν μὲν Δήμαρχος κι' ἀργότερα κλητήρας,
οὕτω γὰρ θέλουν οἱ θεομοὶ τῆς ἀνθρωπίνης μοίρας.
Ἄλλ' ἐπειδὴ περὶ θεσμῶν ὁ λόγος ἦλθε τώρα,
σοῦ λέγω, φίλε Περικλῆ, πῶς κινδυνεύῃ ἡ χώρα,
πῶς κινδυνεύουν οἱ θεομοὶ τῆς προσφιλοῦς πατρίδος
ἐν μέσῳ τούτων τῶν σεισμῶν και τῶσχη καταγίδος.
Ὁ δὲ Φιλήμων Δήμαρχος ἐκτίθεται και μόνον
διὰ νὰ σώσῃ τοὺς θεομοὺς ἐκ φοδερῶν κλυδώνων,
και ἂν ἐσώθη ἐκ σεισμοῦ τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων,
ἀλλ' ὅμως δὲν σωζόμεθα ἐκ τούτων τῶν κινδύνων.
Ναί, κινδυνεύουν οἱ θεομοὶ και μὴν τὸ χωρατεύης,
μὴν κάθεσαι ἀμέριμος και ὄλο ραχατεύεις·
ξόπνα, καυμένη Περικλῆ, μὴ φαίνεσαι χαμάλης,
κι' ἀμέσως κρύψε δίστομον ρομφαίαν ὑπὸ μάλης
καθὼς και ὁ Ἀρμόδιος και ὁ Ἀριστογείτων,
και εἰς τὸ σκέτος τῆς νυκτὸς ἀγριωπὸς και φρίττων
κυνήγησε τὸν Ἰππαρχον, κυνήγη και τὸν Ἰππίαν,
και κτύπησε και σκότωσε και φέρε θεραπείαν.
Ναί, ἀδελφέ μου Περικλῆ, σὺν ἀστακὸς ὀπλίσου...
τί σ' ὠφελεῖ ἐκ τοῦ σεισμοῦ νὰ σώσῃς τὸ πετσί σου,
ὅταν σαλεύουν οἱ θεομοὶ τοῦ ὄλου βασιλείου,
ὅπου ἀντίκρυσες τὸ φῶς χρυσάκτινος ἡλίου,
κι' ἐρρόφησες τὰ νάματα τῆς κλασικῆς παιδείας
μ' ὄλην τὴν δίψαν νεαρῆς Ἑλληνικῆς καρδίας;
Τί ὠφελεῖ ὁ ἀνθρωπος νὰ παίξῃ πρώτον ρόλον,
αὐτὸν δὲ τὸν βρωμόκοσμον νὰ τὸν κερδίσῃ ὄλον
και εἰς τὰ τετραπέρατα τὴν δόξαν του ν' ἀπλώσῃ,
ἂν τὴν ψυχὴν του δι' αὐτὸ ἀντάλλαγμα τὴν δώσῃ;
Αὐτὰ τὸ Εὐαγγέλιον, βρέ Περικλῆ, διδάσκει,
κι' ὅποιος τὰκούει, μασκαρᾶ, καθὼς ἐοῦ δὲν χάσκει,
ἀλλὰ εὐθὺς ὀπλίζεται καθόσον εἰμπορέσῃ

και ξίφος κοπτερόν κρεμᾶ ἴστη λιγερὴ του μέση,
και τρέχει τὸν Φιλήμονα ἐν τάχει ν' ἀνταμώσῃ
γιὰ νὰ τοῦ πῆ τὸ κτύπημα ποῦ πρέπει νὰ τὸ δώσῃ.
Π.— Στερρῶ ποδὶ πρὸς τὰ ἐμπρὸς εὐθὺς θὰ προχωρήσω
κι' ἐν μύρτου χλοερῶ κλαδί τὸ ξίφος μου φορήσω
καθὼς και ὁ Ἀρμόδιος και ὁ Ἀριστογείτων,
και μόνος και μετὰ πολλῶν, ἐλάχιστος ἢ κρείττων,
κατὰ Ἰππάρχων κι' Ἰππιῶν τυράννων θὰ ὀρμήσω
και ἱερὰ τὰ πάτρια, παρὸλ ντοννέρ, τιμήσω,
και οὐκ ἐλάττω τὴν κλεινὴν πατρίδα παραδώσω,
και ἂν ἀκόμη πρόκειται γι' αὐτὸ νὰ τὰ κορδώσω.
Φ.— Σιγὰ σιγὰ, βρέ Περικλῆ...
Π.— Νὰ πάω ἴμπρὸς ἢ πίσω;
ἔλα εἰπέ μου ἴγρήγορα ποῦ πρέπει νὰ κτυπήσω.
Φ.— Γι' αὐτὸ ἐμένα μὴ ἴρωτᾶς, σοῦ τῶπα κι' ἀπὸ πρώτα,
τὸν κύριον Φιλήμονα περὶ αὐτοῦ ἐρώτα.
Π.— Ποῦ νὰ κτυπήσω, Φασουλῆ;
Φ.— Δὲν ξέρω, βρέ, σοῦ εἶπα...
νά! δεξιὰ κι' ἀριστερὰ με τὸ σπαθί σου κτύπα,
κι' ὅπου κτυπήσῃς, Περικλῆ, διὰ γυμνῆς λεπίδος
ἔνα σαλεύοντα θεσμὸν θὰ σώσῃς τῆς πατρίδος.
Μὰ πρόσσεχε ἴστη φόρτια σου ἐμένα μὴν κτυπήσῃς
και ἴστα καλά καθούμενα τὸ κρέας μου τρυπήσῃς,
γιατι αὐτὸ τὸ γεγονός θὰ ἔχη συνεπειάς...
Π.— Ποῦ εἶναι, βρέ, ὁ Ἰππαρχος, ποῦ εἶναι ὁ Ἰππίας;
ποῖος ἐμπροστὰ μου ἔρχεται τὰ δόντια του νὰ τρίξῃ;
Φ.— Νὰ εὐρῆς τὸν Φιλήμονα κι' αὐτὸς θὰ σοῦ τοὺς δείξῃ.
Μὰ ἔνα πρᾶγμα θὰ σοῦ ἴπῳ, και σὺ μελέτησέ το,
πῶς εἰς τὸ μέλλον Δήμαρχον δὲν θᾶχῃς, Περικλέτο,
ποῦ νὰ πικστρεύῃ μοναχὰ τὴν λάσπη και τὴ σκόνη
κι' ὁ ἄθμος νᾶναι δι' αὐτὸν φροντίς και σκέψις μόνη,
ἀλλὰ θὰ ἔχῃς Δήμαρχον, ποῦ θᾶναι ἄλλο εἶδος,
και τοὺς σαλεύοντας θεομοὺς θὰ σώξῃ τῆς πατρίδος.
Τοιοῦτον, φίλε Περικλῆ, μᾶς περιμένει κλέος.
Π.— Μὰ δὲν μοῦ ἐτελείωσες τὰ περὶ βασιλείως.
Φ.— Μωρὲ γιὰ τέτοια πράγματα καθόλου μὴ σὲ μέλη,
ὑπέρμαχον κι' ἐκδικητὴν τὸ ἔθνος σου σὲ θέλει
κι' εἰς τῆς πατρίδος τὴν φωνὴν και τοῦ Αἰῶνος δράμα
και ρίψε πᾶν τὸ προστυχὸν κι' ὅ,τι ἴμπορέσῃς κάμε.
Γιὰ τοὺς θεομοὺς καθέννας μας ὀφείλει νὰ φροντίσῃ,
κι' ἂν ἔφθασε ὁ βασιλεὺς καλῶς νὰ μᾶς ὀρίσῃ.
Π.— Ὅρσε λοιπὸν μὴ διπλαριά...
Φ.— Βρέ ἴούχασε, χαμάλη.
Π.— Ὅρσε και μία δεύτερη ἀπάνω ἴστο κεφάλι.
Φ.— Μωρὲ καλά τὸ ἔλεγα πῶς μὴ στιγμὴ θὰ φθᾶσῃ,
ποῦ τῶν θεσμῶν ὁ κίνδυνος σ' ἐμένα θὰ ξεσπάσῃ.